

Forslaget kom saa her ned i Folketinget, og Folketinget stillede Ændringer til Forslaget, eller rettere, tiltraadte mine Ændringsforslag, som gik ud paa at give Udvalget repræsentativ Karakter. Jeg skal ikke nærmere komme ind paa dette. Det er jo ikke saa længe siden, vi talte om Spørgsmaalet her: Forslaget gik tilbage til Landstinget, idet Folketinget ved sin Stilling havde tilkendegivet, at det ønskede Lovforslaget om Menighedsraad gennemført først og paa Grundlag deraf at nedsætte et Udvalg med repræsentativ Karakter, hvorved Folkekirken virkelig var repræsenteret. Saaledes kom Spørgsmaalet til at foreligge for Landstinget, og hvad der foreligger i Dag, er da det andet Tings Svar paa den Henvendelse, der herfra kom derop.

Landstingets Svar er nu, at det er villigt til at imødekomme Folketinget i dets Betragtning, og de 4 Lovforslag, som her foreligge, ere i Virkeligheden et imødekomende Svar fra Landstinget. Jeg skal ikke sige, at dette Svar i alle Stykker er, som jeg kunde ønske det. Der er paa flere Punkter foretaget Ændringer, som jeg i Landstinget har udtalt min Beklagelse over, og som jeg ogsaa maa udtale min Beklagelse over her. Men saaledes som Sagen ligger for, mener jeg, det er et imødekomende Skridt fra Landstingets Side mod Folketinget, og jeg mener ogsaa, det er et Fremskridt paa den folkekirkelige Lovgivnings Omraade, et Skridt fremad mod det Maal, som Grundloven har sat for os alle i disse Sager. Spørgsmaalet ligger efter det Tidspunkt af Samlingen, hvorpaa vi befinde os, og som Sagen i det hele taget har artet sig, ganske enkelt til Folketinget saaledes: Vil man vedtage Landstingets Forslag og derved bringe Spørgsmaalet fremad, eller skal det blive liggende, saa at vi senere kunne begynde forfra? Naar Spørgsmaalet er saa enkelt, mener jeg for mit Vedkommende, at man bør vedtage det foreliggende Forslag, thi det er sikkert nok, at det i Forhold til det bestaaende er et ikke ganske ringe Fremskridt. Vi faa Sognemenighederne organiseret og deres Interesse vakt for folkekirkelige Spørgsmaal, og i flere Henseender gives der dem en betydelig Indflydelse paa Folkekirkens Styrelse.

Jeg skal nu ganske kort nævne nogle af de Ændringer, der ere foretagne i Landstinget, dog kun de væsentligste, jeg skal ikke komme ind paa de mindre betydende. — Først maa jeg da nævne, at med Hensyn til Sammensætning af Menighedsraadene har Landstinget for Landets

Vedkommende holdt sig til Forslaget, men for Købstædernes Vedkommende er der sket den Ændring, at Kirkeinspektoraatet skal tiltræde Menighedsraadet, idet disse Inspektoraater paa mange Steder have lignende Beføjelser, som nu gives Menighedsraadene. Hvilken Indflydelse de ville faa paa Menighedsraadets Sammensætning, er let nok overskueligt, idet Inspektoraatet bestaar af Sognepræsten, som ogsaa efter det oprindelige Forslag skulde tiltræde Menighedsraadet, dernæst af Kirkeværgen, som er valgt af Kirkens Patronat og endelig af et af Byraadet valgt Medlem. Naar man tager de Kirker i Kjøbenhavn, for hvilke Magistraten har Patronat, afgiver Kirkeinspektoraatet, naar det tiltræder Menighedsraadet, Sognepræsten og det af Magistraten som Kirkeværgе valgte Medlem og endelig et af Borgerrepræsentationen valgt Medlem. Noget lignende finder Sted i Købstæderne. For enkelte Kirkers Vedkommende vil der i Kjøbenhavn fremkomme en Forskel, idet de senere byggede Kirker, de, som ere byggede af Kirkefonden, have en Bestyrelse valgt efter Reglerne i kgl. Anordning af November 1898, men der er her ligeledes Tale om Sognepræsten og to læge Medlemmer. Jeg vilde have foretrukket den oprindelige foreslaaede Form for Menighedsraadene, men jeg ser ikke, at denne Tilføjelse kan faa den Indflydelse paa Menighedsraadene, at deres Virksomhed kan blive en anden end tilsigtet.

Dernæst er der foretaget en Ændring i Valgretsbetingelserne i § 4 b. Der var der oprindelig en Bestemmelse om, at Folk, der vare afviste fra Nadverens Sakramente, skulde afvises fra Valglisterne. Den af Landstinget vedtagne Bestemmelse gaar ud paa at gøre en rent borgerlig Betragtning af dette Forhold gældende, idet man afviser i samme Omfang som fra Alderdomsunderstøttelsen og forlanger almindelig borgerlig Hæderlighed. Det hedder her som i den sidste Lov om Alderdomsunderstøttelse, at man afviser saadanne Folk, som vitterlig have ført et Levned, der i det almindelige Omdømme vækker Forargelse (bevislig Drikfældighed, Erhverv ved Utugt eller lignende). Det er mig bekendt, at der er mange — sagtens ogsaa her i Tinget — der foretrække denne Affattelse fremfor det oprindelige Lovforslags.

I §§ 5 og 9 er der ændret enkelte Udtryk i de Løfter, som skulde afgives, dels af dem, der blive valgte ind i Menighedsraadene, og dels af dem, der ønske at udøve deres Valgret til Menighedsraadene. Disse Ændringer af Løfterne ere dog